

ΜΑΡΟΥΛΑ ΚΛΙΑΦΑ

*Τη νύχτα που το σκυλί μας
μεταμορφώθηκε σε λύκο*

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους
Συλλογή Περιστερία – 214

Μαρούλα Κλιάφα, *Τη νύχτα που το σκυλί μας μεταμορφώθηκε σε λύκο*
Εικονογράφηση εξωφύλλου: Θέντα Μιμηλάκη

Επιμέλεια-Διορθώσεις: Έφη Ταμπακάκη

Σελιδοποίηση: Κωνσταντίνος Καπένης

Copyright® για την εικονογράφηση του εξωφύλλου Σ. Πατάκης
ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2021

Copyright® Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)

και Μαρούλα Κλιάφα, 2021

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Οκτώβριος 2021

ΚΕΤ Δ445 ΚΕΠ 161/21 ISBN 978-960-16-9207-4

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ.

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.800, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΥΡΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Στον κάθε Αγαθοκλή
που δεν πρόλαβε να πραγματοποιήσει τα όνειρά του.*

Αντί για πρόλογο μια μικρή εξομολόγηση

Σε πολλά μυθιστορήματά μου έχω γράψει προλόγους εξηγώντας πώς και γιατί επέλεξα το συγκεκριμένο θέμα, ποιες έρευνες έκανα πριν στρωθώ στο γράψιμο, τις δυσκολίες που αντιμετώπισα και γενικά τον τρόπο που εργάστηκα.

Για τη συγγραφή του βιβλίου που κρατάς στα χέρια σου, αγαπητέ αναγνώστη, δε χρειάστηκε να συμβουλευτώ κάποιο γραπτό τεκμήριο. Δε βασίστηκα σε βιβλιογραφία ή σε κάποιες παλιές δικές μου σημειώσεις. Απλώς επιστράτευσα τη μνήμη μου.

Τα χρόνια που έχουν περάσει από τότε με έχουν βοηθήσει να αντιμετωπίζω πλέον με νηφαλιότητα όλα αυτά που σημάδεψαν τα παιδικά μου χρόνια.

M. K.

Ευχαριστώ με όλη μου την καρδιά τον Κωστή, τον Θωδωρή και τον Γιάννη για τη συμπαράστασή τους όλα αυτά τα χρόνια, τον αδελφό μου Θανάση για τις κοινές αναμνήσεις που ανταλλάξαμε, την κυρία Έλενα Πατάκη, που με τόση εγκαρδιότητα καλωσόρισε το βιβλίο μου όταν της το έστειλα, και την επιμελήτρια του βιβλίου κυρία Έφη Ταμπακάκη για τις υποδείξεις της και την πολύ καλή συνεργασία μας.

Κεφάλαιο 1ο

ΕΙΝΑΙ 1947. Καλοκαίρι. Τα σχολεία πάει μια βδομάδα που έχουν κλείσει κι εμείς τα γειτονόπουλα παίζουμε στην αλάνα της Αγίας Επισκέψεως. Ο αέρας μυρίζει χαμομήλι. Το έχει απλώσει να στεγνώσει στο πλακόστρωτο του ναού η γειτόνισσά μας, η Λεμονιά. Θα το πουλήσει στα φαρμακεία. «Με τα χρήματα που θα πάρω θα αγοράσω καυσόξυλα για τη σόμπα μου» είπε τις προάλλες στη μαμά μου.

Ένα κοπάδι καλιακούδες περνάει από πάνω μας τραβώντας για τις επάλξεις του Φρουρίου, που στέκει ακριβώς απέναντί μας με το ψηλό ρολόι του να μετράει τον χρόνο.

Σιγά σιγά νυχτώνει και η παρέα μας αρχίζει να διαλύεται. Πρώτος φεύγει ο Αριστείδης, που τον πατέρα του στην Κατοχή τον σκότωσαν οι Γερμανοί. Στο ενδεικτικό του, εκεί που γράφει επάγγελμα πατρός, ο δάσκαλος έχει σημειώσει τη λέξη «ορφανός». Λες και η ορφάνια είναι επάγγελμα.

Στο δικό μου ενδεικτικό ο δάσκαλος έχει γράψει επάγγελμα «επιχειρηματίας».

Θυμάμαι πως, όταν το 1943 πρωτοπήγα στο σχολείο και η δασκάλα άρχισε να ρωτάει ένα ένα τα παιδιά «τι δουλειά κάνει ο μπαμπάς σου;», εγώ απάντησα: «Μετράει λεφτά».

«Κι ο δικός μου μετράει λεφτά» είπε ο Τώνης, που ο πατέρας του ήταν γιατρός, χειρουργός.

«Κυρία... κυρία, κι ο δικός μου» φώναξε ο Νάσος, που ο πατέρας του ήταν φανοποιός. Παρόμοιες απαντήσεις έδωσαν λίγο πολύ όλοι οι μαθητές.

Η κυρία Αφροδίτη γέλασε. «Εντάξει, ησυχάστε» είπε και μας εξήγησε πως τα χρήματα αυτά ήταν πληθωριστικά. Έσπευσε μάλιστα να γράψει την παράξενη αυτή λέξη στον πίνακα. «Τα χρήματα αυτά δεν έχουν καμιά αξία» πρόσθεσε.

Και είχε δίκιο. Το κατάλαβα αυτό αργότερα, όταν, μετά την Απελευθέρωση, όλα αυτά τα χαρτονομίσματα τα βάλουμε σε ένα τσουβάλι και τα χρησιμοποιούσαμε για προσάναμμα τις Δεύτερες, που βάζαμε μπουγάδα και έπρεπε να ζεστάνουμε νερό για να φτιάξουμε με στάχτη αλισίβα.

«Πάμε στα χαλάσματα;» πρότεινα ξαφνικά στον εξάδελφό μου, τον Αλέξη.

Είχαμε μείνει οι δυο μας στην αλάνα. Τα άλλα παιδιά είχαν λακίσει. Ήταν και ο περιορισμός της κυκλοφορίας στη μέση. Οι μανάδες, όταν πλησίαζε η ώρα της απαγόρευσης, έβγαιναν στα παράθυρα και φώναζαν: «Αντώωωνη... Θάαααλεια! Ελάτε, πέρασε η ώρα! Συμμαζευτείτε!».

Όσες μανάδες κάθονταν πιο μακριά έρχονταν οι ίδιες και μας έπαιρναν. Όμως απόψε η δική μου μαμά αργοπόρησε. Ευκαιρία για περιπέτεια στα χαλάσματα.

Χαλάσματα αποκαλούσαμε τα απομεινάκια του αρχοντικού Βάκη, που είχαν βομβαρδίσει τον Απρίλιο του 1941 τα γερμανικά αεροπλάνα. Πηγαίναμε συχνά εκεί, αν και οι μεγάλοι μάς το απαγόρευαν. Ήταν ένας τόπος μαγικός. Κάτω από τα πεσμένα αγκωνάρια και τη σκεπή που έχασκε, εύρισκες διάφορα πράγματα. Ένα καπέλο, μια σχισμένη εσάρπα...

Η πιο καλή μου φίλη, η Νόρα, είχε βρει τις προάλλες ένα άλμπουμ με φωτογραφίες εντελώς άθικτο. Κρυμμένες στο πλυσταριό μας τις χαζεύαμε. Αχ, τι ομορφιά είχαν εκείνες οι γυναίκες! Και το ντύσιμο... Τα φορέματα ήταν όλα από μετάξι και βελούδο. Και στο κεφάλι φορούσαν κάτι μεγάλα καπέλα στολισμένα με φτερά και ψεύτικα λουλούδια που έμοιαζαν με αληθινά. Κοιτάζαμε τις φωτογραφίες εκστασιασμένες.

Ξαφνικά μου ήρθε μια ιδέα. «Τι λες; Παίζουμε το παιχνίδι των φανταστικών ιστοριών;» της πρότεινα.

«Πώς παίζεται;» ρώτησε η Νόρα.

Της εξήγησα πως θα προσπαθούσαμε να φανταστούμε τη ζωή των εικονιζόμενων. «Να, ας πούμε πως αυτός εδώ ο αξιωματικός με το μουστάκι και το μονόκλ πρόσβαλε έναν συνάδελφό του κι αυτός τον κάλεσε σε μονομαχία με ρεβόλβερ. Επειδή όμως ο καημένος ήταν μύωπας, αντί να πυροβολήσει τον αντίπαλο, πυροβόλησε ένα κοτσύφι».

«Και φυσικά ο αντίπαλος τον σκότωσε» συμπέρανε η Νόρα.

«Μπράβο, το βρήκες» είπα και για επιβράβευση της έδωσα μια μικρή σκουντιά με τον αγκώνα μου.

«Και τώρα η σειρά σου» της είπα. «Τι λες γι' αυτήν εδώ την κυρία με το άσπρο κρινολίνο¹;»

Η Νόρα έσκυψε να δει καλύτερα τη φωτογραφία που της έδειχνα. «Αχ! Αυτή η δύστυχη ήταν ερωτευμένη με αυτόν εκεί τον δανδή² που φοράει γκολφ παντελόνι (έδειξε με το δάκτυλό της τη διπλανή φωτογραφία), αλλά ο πατέρας της την ανάγκασε να παντρευτεί έναν γέρο παραλή» είπε.

«Τσουνιάρα³» φώναξα. «Αυτή την ιστορία την έκλεψες από το τελευταίο μυθιστόρημα της Ιωάννας Μπουκουβάλα Αναγνώστου».

«Όχι ακριβώς. Πρέπει να παραδεχθείς πως την προσάρμοσα» είπε.

Το παραδέχθηκα. Είχε κάνει μια μικρή διασκευή. Έτσι, χωρίς λόγο, βάλουμε και οι δυο τα γέλια. Ύστερα σοβαρευτήκαμε. Ξεχάσαμε τις φανταστικές ιστορίες και βαλθήκαμε να συζητούμε για τον Δαβίδ Κόπερφιλντ του Καρόλου Ντίκενς, που δημοσίευε σε συνέχειες το περιοδικό «Ελληνόπουλο, Ο θησαυρός των παιδιών». Ήμασταν και οι δυο φανατικές αναγνώστριές του.

Όταν ήρθε η στιγμή να χωρίσουμε, ζήτησα από τη Νόρα να μου δανείσει το άλμπουμ με τις φωτογραφίες για δυο μέρες. Δίσταζε.

«Τι θα μου δώσεις για αντάλλαγμα;» με ρώτησε.

Της πρότεινα την κούκλα μου. Γέλασε κοροϊδευτικά. «Μμμ... Τι να την κάνω την κούκλα σου; Αυτή είναι κουλή».

Αυτό ήταν αλήθεια. Η κούκλα μου είχε πέσει θύμα του πλιάτσικου που ακολούθησε τον γερμανικό βομβαρδισμό του 1941. Τότε, μέσα στον πανικό, φεύγοντας για τα χωριά μας και γλυτώσουμε από τις γερμανικές βόμβες, είχαμε αφήσει τα σπίτια μας ορθάνοιχτα. Ευκαιρία βρήκαν οι πλιατσικολόγοι και τα ρήμαξαν. Όταν μια βδομάδα αργότερα επιστρέψαμε, τα βρήκαμε όλα γης μαδιάμ και την κούκλα μου με βγαλμένο το ένα πόδι, πεταμένη στην αυλή...

Η καμπάνα του μεγάλου ρολογιού σήμανε οκτώ.

«Ωρα να γυρίσουμε στο σπίτι. Οι μανάδες μας θα ανησυχούν» είπε ο πάντα συνετός εξάδελφός μου.

Μέσα μου είχα κιόλας αρχίσει να αναρωτιέμαι πώς και γιατί η μαμά δεν είχε ακόμα έρθει να με αναζητήσει. Ωστόσο, δεν είχα καμιά διάθεση να κλειστώ από τώρα στο σπίτι, μιας και, λόγω του καλοκαιριού, ο στρατηγός Κιτριλάκης⁴ είχε ανακοινώσει πως η κυκλοφορία παρατείνεται ως τις δέκα.

«Οου... έχουμε ακόμα καιρό! Έλα, πάμε μια βόλτα ως τα χαλάσματα» απάντησα ανέμελα.

Ο Αλέξης έκανε έναν μορφασμό δυσφορίας. «Τρελή είσαι; Κι αν έχει επιστρέψει η μάγισσα από τη ζητιανιά και μας πάρει με τις πέτρες;»

«Φοβισιάρη!» του πέταξα.

Δεν αντέδρασε. Απλώς μου γύρισε τις πλάτες παίρνοντας τον δρόμο για το σπίτι του.

Θέλοντας και μη τον ακολούθησα. Ήξερα πως κατά βάθος είχε δίκιο. Το σούρουπο δεν είναι συνετό να χώνεσαι στα χαλάσματα. Τα δυο τελευταία χρόνια κούρνιαζε στο υπόγειο μια γριά που ούτε το όνομά της δε γνωρίζαμε.

Είχε εμφανιστεί στην πόλη μας από το πουθενά. Κανείς δεν ήξερε από πού κρατάει η σκούφια της. Όταν τη ρωτούσες, απαντούσε πως την έφεραν στα μέρη μας οι μπόρες. Έλεγε πολλές τέτοιες παραδοξολογίες κι εγώ, που είχα τη μανία να μετατρέπω τα λόγια σε εικόνες, την έβλεπα με τη φαντασία μου να κατεβαίνει από τα σύννεφα κρατώντας μια ομπρέλα. Με όλες αυτές τις τερατολογίες που έλεγε δεν άργησε να της βγει η φήμη πως ήταν μάγισσα. Η αλήθεια είναι πως ήταν πιο άσχημη κι από τις μάγισσες των παραμυθιών. Κάποια παιδιά, τα πιο ευφάνταστα, έλεγαν πως το μοναδικό καλό της μάτι ήταν ψεύτικο. Αν της το ζητούσες, έλεγαν, το έβγαζε και σου το έδινε να το περιεργαστείς. Όμως αυτό ήταν επικίνδυνο, γιατί μέσα στο γυάλινο μάτι έβλεπες τα μελλούμενα. Έλεγαν πως τάχα ένα παιδί είχε δει στο μάτι της μάγισσας τον θάνατό του. Όμως το αφήφησε. Κακώς! Γιατί, όταν μια βδομάδα αργότερα πήγε να κολυμπήσει στο ποτάμι, πνίγηκε. Από τότε ποτέ κανένα παιδί δεν κοιτούσε καταπρόσωπο τη γριά.

Στην καγκελόπορτα, λες και είχαμε ραντεβού, συνά-

ντησα τον αδελφό μου, τον Βασίλη. Με το ακορντεόν στην πλάτη επέστρεφε από το ωδείο.

Μπήκαμε μαζί στο σπίτι. Είχε τη γνώριμη μυρωδιά. Ένα μείγμα γιασεμιού από την κολόνια που φορούσε η μαμά και τσιγαρίλας από τις γόπες που ο μπαμπάς συνήθως ξεχνούσε να πετάξει. Για κάποιον ανεξήγητο λόγο ένιωσα ένα σφίξιμο στην καρδιά. Κάτι σαν κακό προαίσθημα. Το σπίτι μού φάνηκε πολύ σιωπηλό. Κι ως ακουγόταν από την τραπεζαρία επίμονα το κουδούνισμα του τηλεφώνου. Κάποιος καλούσε. Μα πού στο καλό ήταν η μαμά; Γιατί δεν το σήκωνε;

Ο Βασίλης, πιο σβέλτος από μένα, έτρεξε και σήκωσε το ακουστικό τη στιγμή ακριβώς που το κουδούνισμα ξεψυχούσε.

«Ποιος ήταν;» ρώτησε μια φωνή. Έμοιαζε κάπως με τη φωνή της μαμάς, αλλά ήταν τρεμουλιαστή. Σαν ραγισμένη.

Κοίταξα προς τη φωνή. Και τότε την είδα! Μου φάνηκε σαν μια μεγάλη ξέπνοη κούκλα ριγμένη άτσαλα στον καναπέ.

«Μαμά!» φωνάξαμε με ένα στόμα ο Βασίλης κι εγώ.

Με δυσκολία ανακάθισε στον καναπέ, που έτριξε. Το πρόσωπό της ήταν κίτρινο σαν το λεμόνι. Τα μάτια της άδεια. Έκανε μια κίνηση σαν να ήθελε να μας καθησυχάσει.

«Τι σου συμβαίνει;» ρώτησα.

«Σε λίγο» μουρμούρισε και ξανάπεσε στον καναπέ.

Αδυνατούσα να αποκρυπτογραφήσω τι σήμαινε αυτό το «σε λίγο».

Δυο λεπτά αργότερα άνοιξε η πόρτα. Στο πορτόφυλλο εμφανίστηκε ο θείος Νικήτας. Μπήκε φορτσάτος. Τα ψαρά του μαλλιά ήταν ανακατωμένα λες και μόλις είχε σηκωθεί από τον ύπνο και δεν είχε προλάβει να κτενιστεί.

«Τι έγινε;» ρώτησε η μαμά χωρίς να σηκωθεί.

«Τον έχουν στο κρατητήριο του 2ου Αστυνομικού Τμήματος. Ο διοικητής Χωροφυλακής μου είπε πως υπήρξε κάποια καταγγελία. Αύριο θα ξέρουμε περισσότερα» είπε ο θείος Νικήτας και βιάστηκε να φύγει. Πλησίαζε η ώρα απαγόρευσης της κυκλοφορίας.

Λίγο αργότερα η μαμά μάς είπε πως η αστυνομία είχε συλλάβει τον μπαμπά. Τα λόγια της τα έπνιξε ένας λυγμός. Τη στιγμή εκείνη μια έκρηξη έγινε μέσα στο κεφάλι μου. Ο κόσμος που ως τότε γνώριζα θρυμματίστηκε. «Ακόμα και ένα γεγονός αρκεί για να αλλάξει για πάντα τη ζωή σου» έλεγε συχνά η γιαγιά μου. Το έλεγε αυτό γιατί τη δικιά της ζωή την είχε αλλάξει μια εκδρομή στο Ναύπλιο. Τότε γνώρισε και ερωτεύθηκε τον παππού μου.

Και να που τώρα είχε έρθει η στιγμή να αλλάξει και η δικιά μας ζωή! Η σύλληψη του μπαμπά μάς ταρακούνησε. Λες και μας είχε χτυπήσει κατακέφαλα κεραυνός.

Ύστερα μας κατάπιε και τους τρεις η σιωπή.

Κεφάλαιο 2ο

ΞΑΠΛΩΣΑ ΔΙΠΛΑ ΤΗΣ αποφασισμένη να μην κοιμηθώ για να την προσέχω. Η βαριά ανάσα της έφτανε στα αυτιά μου σαν βογκητό. Κοιμόταν και ξαφνικά πεταγόταν όρθια, λες και την είχε δαγκώσει οχιά. Με κοιτούσε χωρίς να με βλέπει και πάλι ξάπλωνε στο στρώμα.

Ένιωθα κουρασμένη, αλλά οι σουβλιές στο στομάχι μου –είχα να φάω από το μεσημέρι– δε με άφηναν να χαλαρώσω.

Οι ώρες περνούσαν βασανιστικά αργά. Κατά τα μεσάνυχτα ξέσπασε μια καταιγίδα με χαλαζόπτωση. Το χαλάζι σφυροκοπούσε τη στέγη, λαβώνοντας τα λιγότερο ανθεκτικά κεραμίδια. Εκείνο όμως που περισσότερο με φόβιζε ήταν οι απανωτές βροντές που έκαναν τα τζάμια να τρίζουν. Μπουμπούνιζε λες και ήταν φθινόπωρο. Ήταν κάτι πολύ εντυπωσιακό και ταυτόχρονα τρομακτικό, που έβαζε φωτιά στη φαντασία μου. Σκεφτόμουνα πως εκεί έξω ήταν ένα θεριό που μούγκριζε, παλεύοντας να μπει στο σπίτι για να μας καταβροχθίσει. Ένιωθα την καρδιά μου να κλοτσάει. Για

να την ηρεμήσω, άναψα το πορτατίφ και βάλθηκα να κοιτάζω τις ζωγραφικές διακοσμήσεις στο ταβάνι, φτιάχνοντας με το μυαλό μου ιστορίες με νεράιδες. Οι ιστορίες μου με γαλήνεψαν και τα μάτια μου πήραν να γλαρώνουν. Χωρίς να το καταλάβω με πήρε ο ύπνος. Και τότε οι ιστορίες μου ζωντάνεψαν. Αυτό είναι το καλό με κάποια όνειρα. Σε ταξιδεύουν.

Όταν ξύπνησα και πήγα στο καθιστικό, είδα τη μαμά να κρατάει το ακουστικό του τηλεφώνου στο αριστερό της χέρι και με το δεξί να χτυπάει με ένα πιρούνι τα αυγά σε μια γαβάθα.

«Βγάλε γρήγορα το τηγάνι από την γκαζιέρα» μου είπε.

Άρπαξα τη γαβάθα από το χέρι της και έτρεξα στην κουζίνα. Στο τσακ πρόλαβα το λάδι που τσιτσιρίζε, έτοιμο να λαμπαδιάσει. Έψησα την ομελέτα κι έστρωσα το τραπέζι βάζοντας τέσσερα σερβίτσια όπως κάθε πρωί. Όταν λίγο αργότερα καθίσαμε να φάμε το πρωινό μας, σφίχτηκε η καρδιά μου βλέποντας την άδεια καρέκλα του μπαμπά.

Μόλις αποφάγαμε, ο Βασίλης κατέβηκε να ταΐσει και να ποτίσει το σκυλί μας, την Καρίνα, και η μαμά άρχισε να ντύνεται. Είχε τηλεφωνικώς συνεννοηθεί με τον θείο Νικήτα, που ήταν δικηγόρος, να πάνε μαζί στο αστυνομικό τμήμα, με την ελπίδα πως θα της επέτρεπαν να δει έστω και για δυο λεπτά τον μπαμπά.

Φεύγοντας, κοντοστάθηκε στην πόρτα για να μου δώσει οδηγίες πώς να μαγειρέψω το μεσημεριανό μας

φαγητό, στην περίπτωση που θα αργούσε να επιστρέψει. Την άκουγα με μισό αυτί γιατί, κατά τη γνώμη μου, δεν ήταν και τόσο δύσκολο να μαγειρέψει κανείς μπριάμι.

Δεν είχα προλάβει να συμμαζέψω το τραπέζι, όταν άκουσα μια κραυγή. Αλαφιασμένη έτρεξα στην αυλή. Θαμπωμένη από τον ήλιο, είδα τον Βασίλη να κρατάει στα χέρια του κομμένη την αλυσίδα της Καρίνας. Το σκυλί άφαντο!

«Έφυγε» είπε και ένας λυγμός έπνιξε τη φωνή του.

«Μπορεί να το έκλεψαν» είπα για να τον παρηγορήσω. Ήξερα πως το φευγικό της Καρίνας τού ξέσχιζε την καρδιά.

«Όχι, μάλλον το έσκασε» μουρμούρισε και καμπουριάσε τους ώμους, όπως έκανε πάντα όταν ήταν στεναχωρημένος.

Αποφασισμένη να κάνουμε κάτι πιο πρακτικό από το να κλαψουρίζουμε, του πρότεινα να ψάξουμε μπας και εντοπίσουμε κάπου την Καρίνα. Σκούπισε τα δάκρυα με το μανίκι του και με ακολούθησε.

Φτάνοντας στον κεντρικό δρόμο, παρατήρησα πως ολόγυρα επικρατούσε μια ανεξήγητη βουβαμάρα. Καμιά κίνηση τροχοφόρου και οι διαβάτες λιγοστοί. Όποιον ρωτούσαμε μπας και είχε πάρει το μάτι του ένα καφετί σκυλί με κίτρινο περιλαίμιο, μας απαντούσε αρνητικά.

Φτάνοντας στην αγορά, είδα έναν αστυνομικό να σουλατσάρει ανάμεσα στις παράγκες των παραγωγών.

Επιστρατεύοντας όλο μου το θάρρος τον ρώτησα μήπως είχε δει ένα καφετί σκυλί.

«Δεν ήταν σκυλί. Ήταν λύκος. Τον εντόπισε η στρατιωτική περίπολος την περασμένη νύχτα επάνω στην κεντρική γέφυρα να ουρλιάζει».

«Αλυχτούσε. Τα σκυλιά δεν ουρλιάζουν» τον διόρθωσε ο αδιόρθωτος αδελφός μου.

Ο αστυνομικός άφησε να του ξεφύγει ένα γρύλισμα. «Νεαρέ μου, ξέρω καλά τι λέω. Δεν πρόκειται για σκυλί, αλλά για λύκο» είπε με αυστηρή φωνή και μας σύστησε να επιστρέψουμε στο σπίτι μας, διότι η φρουρά δεν είχε ακόμα καταφέρει να συλλάβει τον λύκο και υπήρχε κίνδυνος για τη σωματική μας ακεραιότητα.

Ο Βασίλης με κοίταξε με νόημα κι εγώ του το ανταπέδωσα. Ένας συναγερμένος χτυπούσε μέσα μου. Και οι δυο ήμασταν βέβαιοι πως εκείνη τη νύχτα η Καρίνα μας είχε μεταμορφωθεί σε λύκο.

Η εμφάνιση λύκου στην καρδιά της πόλης μεσοκαλόκαιρο αποτέλεσε είδηση πρώτου μεγέθους. Κανένας δεν μπορούσε να εξηγήσει το περίεργο αυτό περιστατικό.